

Ecz. Köksal OFLUOĞLU

Efsaneler Dağı AĞRI

Yüzyıllardan beri bir efsane halini almış olan Ağrı dağına doğru hareket ettiğimizde, karşılaçağımız koca kütlelini beni bu kadar etkileyebileceğini doğrusu düşünmüyordum.

Bulduğum TRADOST (Trabzon Doğa Sporları İhtisas Kulübü Derneği) üyeleri, bu sezon yüksek irtifa denemesi yapmak için altı kişilik bir ekip oluşturduk. Planımız Ağrı dağına klasik güney rotasından çıkmaktı. Bunun için elbetteki gerekli yeterliliğe sahip olmak, moral ve kondisyon olarak gerekli hazırlıkları tamamlamak gerekiyordu. Bizde bu amaçla Ağrı ekspedisyonomuzdan bir hafta önce, hem kondisyonumuzu sınamak hem de yüksek irtifaya alışmak için bölgemizin en yüksek noktası olan KAÇKAR DAĞI (3927m.) zirvesine bir kamp düzenledik. Kuzey yüzünden yaptığımız bu zirve yürüyüşü teknik olarak oldukça zorlu, ama bir o kadar zevkli bir tırmanış oldu. Tırmanışın yanı sıra gördüğümüz doğal güzelliklerde ayrı bir makale konusu olabilecek nitelikte...

6 Ağustos akşamı Ağrı'ya doğru yolculuğumuz başladı. Biraz heyecan, bilinmezliğin ve de bir ilk olmasının verdiği hafif tedirginlik başlangıçta biraz huzursuzluk versede, kilometreler geçtikçe yerini sakinliğe bıraktı. Yaklaşık 5-6 saatlik yolculuktan sonra gün ağırırken Ağrı'ya vardık. Benim için bu yolculuğun diğer bir anlamı da ilk kez ülkemizin doğusuna gidiyor olmam dı. Ağrı otobüs terminalinde yaklaşık 1 saat bekledikten sonra bir minibüs ile Doğubeyazıt ilçesine geçtik. Doğrusu Ağrı'nın mı yoksa Doğubeyazıt'ın mı il olduğuna pek karar veremedim. Boynuz kulağı geçmiş misali...

Bu kısa yolculuğumuz sırasında yol arkadaşım beni uyandırıp bakmamı istediğinde, dümdüz bir ova içerisinde sanki gökyüzüne merdiven dayamışlar gibi duran devasa kütle ile karşılaştım.

Doğrusu büyüleyici bir görüntü sergiliyordu. Heybetli, ulaşılmaz görüntüsü ile efsanelerde yer edinmesi yadsınamaz sanıyorum.

Daha üzerimizde ki şaşkınlığı atmamıştık ki rehberimizle buluşacağımız otele (ISFAHAN OTEL) vardık. Doğrusu Doğubeyazıt, Ağrı dağına gayet iyi pazarlıyor. Ama eksikleri yok değil. İlçede turistleri ağırlamak için birçok otel, lokanta, hediyelik eşya dükkanı v.s. var. Ancak İlçe köhne görüntüsünden bir türlü kurtulamamışa benziyor. Kaldığımız otelde dünyanın her tarafından insana rastlamak mümkün. Hepsinin ortak amacı bizimkiyle aynı Ağrı'ya çıkabilmek.

Bir gece otelde konakladıktan sonra rehberimiz eşliğinde bir kamyonetin kasasına doluşup koyuluyoruz yola. Önce jandarmaya uğrayıp kimlik bilgilerimizi veriyoruz. Ağrı dağına rehbersiz ve izinsiz çıkmak yasak. Sınıra yakınlığı ve malum terör olayları endişesinden dolayı bu tür önlemler alınıyor. İznimizi aldıktan sonra ilk varış noktamız olan ELİ KÖYÜ'ne varıyoruz. Burada bizi Ahmet Ağa karşıyor. Ağrı dağına sahibi. Evet şaka değil, elinde tapusu bile var olduğunu iddia ediyor. Enteresan bir kişilik. Dağdaki tüm lojistik (katır taşımacılığı, kamyonetler...) ondan soruluyor. Belki de dağdaki tek kişilik yer Ahmet ağanın evinin civarı. Vakit kaybetmeden sırt çantamızı katırlara yükleyip ilk kampımıza doğru yola koyuluyoruz. 3200m'de ilk kamp noktamıza ulaştığımızda yaklaşık 6 saat yol yürümüş oluyoruz. Yorgunluğumuzu heyecanımız örtüyor. Hemen çadırlarımızda dinlenmeye çekiliyoruz. Dağda en çok ihtiyacımız olan şey dinlenmek çünkü. Ağrı dağı heybetiyle bizleri büyülemeye devam ediyor.

Bir gece 3200 m. kampında yatıyoruz. Ertesi sabah aklimatize olmak maksadıyla 4200 m. ye çıkıyoruz. Yaklaşık 3 saat sürüyor çıkışımız. Buradaki kamp yerinde irtifaya uyum sağlamak amacıyla 2 saat kalıyoruz. Bu süreyi oturarak değil de hafif hareket ederek nabzımızı yaklaşık 120 olacak şekilde ayarlamaya çalışıyoruz. Böylece yüksek irtifaya uyum sağlamamız daha kolaylaşıyor. Ekibimizde çeşitli yüksek irtifa hastalıkları baş gösteriyor. Baş ağrısı, mide bulanması, kusma gibi. Bu tür semptomlar normal karşılanıyor. Aşırı olmadıkça tabii. Tekrar 3200 m. kampımıza dönüyoruz. Ve bir gece daha burada kalıyoruz. Şimdi daha rahatız. Şans yanımızda gibi. Hava açık Gece vakti buradan tüm

Doğubeyazıt ışıl ışıl görünüyor. Gökyüzünde tüm yıldızlar sanki tek tek sayılabilecek gibi. Ve Samanyolu tüm netliği ile karşımızda. Toprağa uzanıp yukarıda kayan meteorları izliyoruz ve dilekler tutuyoruz. Eminim ki çoğumuz sağlam bir şekilde zirveye ulaşma dileği tutmuşuzdur. Ertesi sabah günün ilk ışıklarıyla toparlanıp 4200 m. kampına doğru yola koyuluyoruz. Yine 3 saatlik bir tırmanıştan sonra kampa varıyoruz. Burada ki kamp alanı aşağıya göre daha küçük ve kayalık. Çadır kuracak yer sıkıntısı var. Kayaların üzerinde uyumak pek de hoş değil aslında. Hemen dinlenmeye çekiliyoruz. Çünkü vakit geliyor. Bu gece yola çıkacağız. 4200 m. irtifada işler biraz adaha zorlaşıyor. Hemen hemen hepimiz uyku problemi çekiyoruz. Oksijen miktarının düşmesi etkiliyor haliyle. Yaşadığımız heyecan da cabası.

Yarı uykulu bir halde çadırlarımızda dururken gece saat 3.00 sularında rehberimizin "Kalkıııııııııı" diye bağırmasıyla kendimizi dışarı atıyoruz. Hava gerçekten soğuk. Zaman zaman burada ne aradığımızı sorguladığımız anlardan biri daha...

Sıcak birer çorba içip konsantre olmaya çalışıyoruz. Bu sırada daha erkenci davranan bazı gruplar zirve yolunu tutmuşlar bile. hazırlıklarımızı son kez gözden geçirip yola koyuluyoruz.

Ağır bir tempoda yorulmamaya ve terlememeye özen gösterip devam ediyoruz yolumuza. Terlemek bir tırmanışçının en büyük düşmanı üstelik hava bu kadar soğukken... Gün ağırmaya başlıyor. İnanılmaz... Arkamıza baktığımızda Ağrı dağının gölgesi tüm ihtişamıyla duruyor. Ve gerçekten çok yüksekte olduğumuzu ilk kez fark ediyoruz.

Yaklaşık 4 saatlik bir yürüyüşten sonra buzul kısmına geliyoruz. Ayaklarımıza kramponlarımızı giyip buzula giriyoruz. Bu kısımda zeminin durumuna göre emniyet hattı kurulabiliyor. Daha önce tedbirsizliğin getirdiği acı olaylar da yaşandığı için rehberimiz bizleri uyarıyor. Heyecanımızı hiç kaybetmeden yola devam ediyoruz. Önce ismet paşa zirvesine ulaşıyoruz. Burayı aştığımızda önümüze 8-10 futbol sahası büyüklüğünde bir plato çıkıyor. Bembeyaz bir mera gibi sanki. Artık yorulma belirtileri başlıyor hepimizde. önümüzdeki son dikliğe geldiğimizde bir an için geri dönmeyi bile düşünebiliyorum. Tüm gücümüzün bitmeye yüz tuttuğu bu anda kendi kendimizi motive etmeye çalışıyoruz. Bir adım, bir adım daha... Derken tüm Türkiye ve Avrupa'nın en yüksek noktasına, zirveye ulaşıyoruz... 5165m. Anlatılması çok zor duygular yaşıyorum. Çektiğim baş ağrısı bile etkilemiyor. Yukarıya baktığımda koyu lacivert gibi gözükken uzay boşluğu ve aşağıda bulutlarlabir yorgan gibi örtülmüş yeryüzü... Belkide bu dağcılık ile uğraştığımdan olsa gerek tarifsiz duygular yaşıyorum. Zirvenin tadını çıkarmaya çalışıyoruz birlikte. Fotoğraflar vesaire derken inme vakti geliyor. Birazda bizi -25 derecelik soğuk

zorluyor buna. Zirvede 15 dakika kadar kalabiliyoruz. Başarmanın gururu ve dönüşün üzüntüsü ile ayrılıyoruz zirveden. Tekrar 4200m. kampına indiğimizde yaşadığımız yorgunluğun yerini büyük bir mutluluğun aldığı herkesin gözlerinden okunuyordu... Bir gece daha burada kalıyoruz. Ama bu sefer hedefe ulaşmış olmanın verdiği hazla birlikte...

Bu yükseklikten sadece Doğubeyazıtı değil İran'ın maco şehrini, Gürbulak

sınır kapısını ve ismini bilemediğimiz daha nice yerleşim yerlerini görüyoruz. Sanki dünya ayaklarımızın altında.

Duygularımızı paylaşıyoruz arkadaşlarımızla... Ve tekrar gelmenin planlarını şimdiden yapmaya başlıyoruz. Doğa tüm güzelliklerini bizlere sergiliyor ve sergilemeye devam edecek. Yeter ki biz ona saygı göstermesini bilelim ve koruyalım...

Dağlara tırmanan atlar gibi
Soluk soluğa yaşamak istedi dünyayı
Bir şahin gibi bulutlara kurdu
Dumanlı sevdaların yörük çadını
Sizlerle dağlarda buluşmak ve dağları paylaşmak üzere...
Saygılarımla...

